

esu

Tauralaukio progimnazijos kūrybingų mokinių laikraštukas visiems

2022 m. birželio mėn.

Perženk vasaros slenkstį, atverk duris nuotykiams..

Atsibusk! Birželis jau aušta. Raudonplaukė besijuokianti saulė kyla. Susprogdina ryto tylą šimtų paukščių chorai. Dar girdi, ką šlama tau vaikystės sodas?...

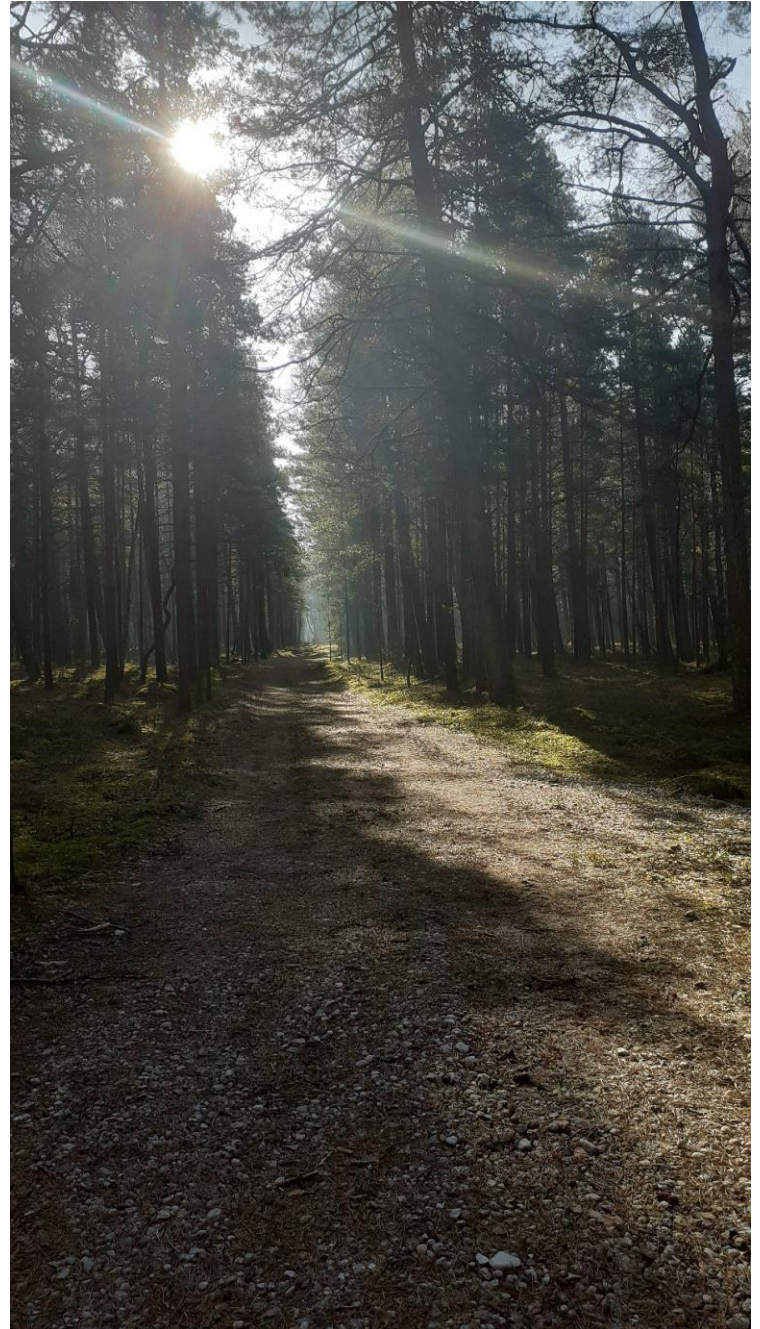
Tos birželio naktys – nuskaidrėję, šviesios – veriančios ir tiesios, kaip pelėdų akys, kaip jazminų žydėjimas. Ilgam sugerkit šią dieną viską: kvapus, garsus, vaizdus, juk tai daugiau niekada nepasikartos...Tegu patys geriausi prisiminimai lydi Jus, o Joninių nakties burtai tegu lemia atradimų, meilės ir kūrybos kupiną gyvenimo kelionę...

*Riedantys žvaigždynai!
Švento Jono naktį
į visus žemynus
galima nukakti.*

*Užsimerk ir tąsyk
pamatysi viską.
Ko ieškojai – rasi.
Papartynuos tviska
stebuklingas žiedas.*

*Ant visų sūpynių
laumės tyliai gieda
eidamos slėpynių.*

Aidas Marčėnas

„Pasakų miškas“ / Foto Mato Brazaičio

GELTONA ŽALIA RAUDONA

Šį pavasarį, gegužės 7-ąją, Spaudos atgavimo, kalbos ir knygos dieną, Julius Antonovičius, 8 klasės mokinys, viešėjo Vilniuje, Valstybės pažinimo centre ir Prezidentūroje.

Pilietškumo projekto baigiamajame renginyje Julius skaitė Maironio poeziją, kuri savo žodžiais apie didvyrišką tėvynės gynimą pasirodė tokia aktuali kaimynystėje vykstančio karo akivaizdoje.

Ačiū Juliui, garbingai atstovavusiam Tauralaukio progimnazijai, sukaupusiam pilietiškumo, žmogiškumo, išminties lobius bei dosniai jais besidalijančiam.

ŠVENČIU LIETUVĄ

*Gyventi gera Lietuvoje
Kur saulė leidžias vakaruos
Ir gintaras, kur ritasi į krantą
Ir smėlio smiltys bira mums iš rankų.*

*Tai Baltija smarki audringa
Nurimusi vėją paleidžia į kitas šalis
Ji pakeleiviui primena
Geltoną gintaro spalvą,
Žalias pušis ir saulės spindinčias rausvas kasas.*

*Tėvyne Lietuva, tu man brangi.
Nes čia gimiau ir augu,
Čia tėtis ir mama su broliu
Kasdien mane vis šaukia.*

Benas Krasnopiorov, 5a klasė

Kristijonas Donelaitis / Foto Smiltės Gvildytės

Fotonovelė
Gluminantys gyvenimo iššūkiai

pažvelgti į jas, kaip į atsitraukiančias bangas, kurios aptaškė kitus, ir pamatyti savo atspindį.

Vanduo sumirguliuoja ryškios saulės šviesoje. Gyvenimas yra ne vien problemos, kurias turime išspręsti. Gal tviskanti saulė virš tavęs primins tai? Vienaip ar kitaip - tavo kojos išdžius...

Gabrielė Rancaitė, 7 klasė

DRAUGYSTĖS SVARBA ŽMOGAUS GYVENIME

Draugystė – viena svarbiausių, didžiausių ir brangiausių gyvenime vertybių. Dar XVII a. žymus vokiečių rašytojas Liudvikas Bernė pabrėžė, kad „žmogus išgyventi gali be daug ko, tik ne be draugų“. Šie gana seniai pasakyti žodžiai yra reikšmingi ir šiandieniniame pasaulyje. Kiekvienas iš mūsų savo gyvenimo kelyje sutinkame įvairius žmones. Ir tie susitikimai, nors ir virtę trumpa draugyste, palieka pėdsaką. Draugystė aplink mus yra visur: namuose, mokykloje, darbe. Tad kiekviena praleista akimirka joje daug ko mus moko: suprasti, atleisti, padėti, patirti, džiaugtis... Vadinasi, draugystė žmogų praturtina ir yra vertinga.

Ko gero, pačius prasmingiausių žodžius apie draugystę galima rasti garsaus prancūzų rašytojo A. de Sent Egziuperi kūrinyje „Mažasis princas“. Autorius pabrėžia: „kadangi nėra prekybininkų, iš kurių būtų galima nusipirkti draugų, tai draugų žmogus ir neturi“. Ypatingai šie žodžiai yra aktualūs šių dienų gyvenime. Rasti tikrą draugą, į kurį būtų galima atsiremti, nėra lengva. O ir „nusipirkti“ tikrą draugystę neįmanoma.

Mano manymu, draugystė turėtų būti paremta abipusiu pasitikėjimu, tikrumu, geranoriškumu. Melui čia vietos negali būti. Reiktų prisiminti labai gerai žinomą visiems patarlę, kurioje slypi auksinė išmintis: „Tikrą draugą bėdoje pažinsi“. Deja, šiame modernėjančiame pasaulyje galima pastebėti, kad žmonių santykiai paremti „išnaudojimu“. Neapykanta, panieka, pavydas nustumia vieną iš pačių svarbiausių vertybių gyvenime – draugystę – į „prarają“. Įtemptoje kasdienybėje žmonės dažnai pamiršta pačios draugystės prasmę ir vertę. Juk ne veltui ir rašytojas A. de Sent Egziuperi primena, jog „pati svarbiausia vertybė – žmogaus ryšys su kitu žmogumi“.

Taigi, kiekvienas mes savaip trokštame pažinti mus supantį pasaulį. Einant link šio pažinimo mus lydi kiti žmonės. Bendrystėje su kitais žmonėmis mes patys dvasiškai praturtėjame, augame ir tuo pačiu mokomės būti draugu kitam. Draugystėje mes atskleidžiame save ir bandome pažinti kitus.

Dominyka Špakauskaitė, 7 klasė

Kūryboje kaip namuose

Knygos recenzija

Jerome David Salinger romaną „Rugiuose prie bedugnės”

Gyvenimas yra pilnas įvairiausių įvykių ir kliūčių, mums reikėtų susimąstyti apie savo ateitį, kad amžinai nekristume į bedugnę...

Kodėl gyvenime tiek sunkumų? Kodėl žmonės atstumiami dėl savo išskirtinumų?

Kodėl tai, kas puikiai tinka vieniems, visiškai netinka ir nepadeda kitiems?

Šioje knygoje aprašytas pasaulis iš šešiolikmečio Houldeno Kolfildo perspektyvos. Knyga išleista 1951 m., veiksmas vyksta Niujorke, nors aš tada nebuvo gimusi ir nesu buvusi Niujorke, bet puikiai galėjau suprasti Houldeno išgyvenimus, man patiko jo požiūris į pasaulį. Aišku, buvo keli dalykai, kuriems nepritariau, laikai truputį pasikeitė nuo knygos išleidimo, bet taip pat daug dalykų išliko panašūs.

Man patiko rašymo stilius, kadangi buvo vartojama neliteratūrinė kalba, atrodė, kad klausausi vaikinio pasakojimų kaip savo artimo draugo. Knygą skaityti buvo labai lengva ir buvo nesunku ją suprasti. Iš tikro, net nepamenu, kada man skaitant knygą viskas buvo taip suprantama, nes dažnai užsigalvoju apie kitus dalykus ir neįsidėmiu, kas rašoma. Be to, man patiko, kad rašomi dalykai, kurie “ne į temą”, nes, kaip pats Houldenas sakė kalbėdamasis su ponu Entoliniu, tie dalykai kaip tik yra labai įdomūs, man jie padaro šią knygą įdomesnę.

Dar man patiko tai, kad jaunuolis labai visus užjausdavo, jis atrasdavo, dėl ko gailėtis net tų žmonių, kurių nekentė. Veidmainiai žmonės tikrai nėra tokie malonūs. Pritariu, kad daryti dalykus reikia ūpo, nes, kai nėra nuotaikos, nelabai kas pavyksta, arba neina tuo mėgautis. Dar knygoje yra paminėta daug problemų: patyčios, priekabiavimas, savižudybė, alkoholizmas, manau, tai yra dalykai, apie kuriuos reikia kalbėti, nors tai ir nėra malonu.

Retai randu knygas, kurias man iš tikro patinka skaityti, bet ši knyga yra viena iš jų, skaitydama mačiau visus įvykius prieš akis, lyg tai nutiktų man pačiai, ir taip skaitymas neprailgo. Knygoms skaityti laiko atrandu sunkiai, bet džiaugiuosi, kad prisiruošiau ir perskaičiau šią knygą. Rekomenduoju.

Evita Šimkutė, 8 klasė

*Žinai, jie kartais atsiranda,
tie visko pripildyti jausmai, jie vėl atsiranda.
Nežinau iš kur ir kokie, bet atsiranda.
Tavo saulės apšviestas siluetas
Nyksta ir vėl kyla mano mintyse,
Bandau tave pasiekti, bet, deja...*

*Tie žodžiai, mintys ir jausmai Kaip rūkas ūkanotas,
O kur dar akys, žvilgsnis ir plaukai...
Ir vėl tos dienos ašarotos.*

*O kas, jei iš tikrųjų negaliu tavęs paleisti?
Vis bėgu ir bėgu, bet vėl sugrižtu...
Vis dėlto man reikia šitą širdgėlą paleisti,
Bet vėl į patį dugną aš nugrimztu...
Bet kas, jeigu viskas: tamsa, liūdesys -
Mus tempia žemyn, žemyn ir žemyn...*

*Tikriausiai tai jau viskas, pabaiga nekokia –
Gal dar mes susitiksim, o gal jau ir nebe...*

Izabelė Tamulytė, 8 kl.

ramiai ☺

Myliu knygas. Esu labai jūdi ir užimta mergaitė, jos man padeda nusiraminti, pasinerti į ateities ir didžiausių fantazijų šalį, pažinti gamtą, gyvūnus ir viską, kas mus supa. Kiekviena knyga, kažko pamoko, uždega naujas mintis, kartais priverčia apgalvoti kai kuriuos savo žodžius ar mintis. Mano katinas labai mėgsta, kai aš skaitau knygą, nes tada sėdžiu

Dineta

– „Jei skaitysi tik tas knygas, kurias skaito visi, tuomet ir galvosi taip, kaip galvoja visi.“ – Todėl dažnai renkuosi kitokias knygas, kurias skaityti, man yra tikras malonumas. Kai skaitau, man kompaniją palaiko mano draugai. Tik šį kartą katinas neprisijungė.

Ula

Projektas

Martyno Mažvydo atminimo įamžinimas Klaipėdoje

Martynas Mažvydas parengė ir 1547 m. Karaliaučiuje išleido pirmąją lietuvišką knygą - „Katekizmą“. Po 450 metų, 1997 m. rugsėjo 1d., Klaipėdoje Lietuvininkų aikštėje pastatytas Martyno Mažvydo paminklas. Autorius – skulptorius R. Midvikis. Tai 3,5 m aukščio granitinė skulptūra, kuri buvo gaminama 4 metus.

Akmeniniai stulpeliai priešais skulptūrą simbolizuoja mokyklos suolus. Pati knyga padėta ant kolonos, kurioje pavaizduotas pirmosios lietuviškos knygos lapas.

Mažvydo parkas - Klaipėdos miesto parkas, įkurtas 1977 m. Čia yra 116 modernios skulptūros. Ilgus metus šis parkas buvo vadinamas Martyno Mažvydo vardu. Parke yra skulptūra, skirta Martynui Mažvydui. Skulptorius – A. Bosas. Ji buvo sukurta 1980 m. Dabar šis parkas vadinamas Klaipėdos Skulptūrų parku.

Martyno Mažvydo progimnazija - tai bendrojo lavinimo mokykla Klaipėdoje, Baltijos prospekte.

1994 m. gruodžio 8 d. mokykla pavadinta Martyno Mažvydo vardu.

Karolina Žiukaitė, 6 klasė

Įspėk mįslę – koks daiktas čia aprašytas? Ežio namelyje – veršio akelės

Aš atsiradau lauke. Turiu daug brolių ir sesių. Aplink mane daug įvairenybių. Kabu ant medžio ir žiūriu į giedrą dangų. Kai pamatau žmones, aš sveikinuosi, bet į mane niekas nereaguoja....

Atėjo ruduo, pats blogiausias laikas. Mano broliai ir seserys krenta žemyn. Vieną dieną atėjo mano metas kristi. Ir nukritau...Oi kaip skaudėjo, taip trinktelėjau...Gerai, kad tik truputį įplyšo šonas. Guliu ir galvoju, kad tik manęs nepaspirtų...

Kitą saulėtą popietę sugužėjo būrys vaikų, mus visus surinko ir sudėjo į krepšius. Taip atsidūriau Monikos kambaryje ant lentynos. Guliu dieną, dvi – jaučiu, kad pradeda džiūti ir trūkinėti šonai. Trečią dieną išvirtau iš savo kiauto, taip langva pasidarė, o mano draugė Monika labai apsidžiaugė mano švelnia oda. Įsidėjo mane ir mano brolius į kuprinę, nes buvome reikalingi pamokoje. Sukūrė ji iš mūsų vyruką – žmogeliuką – taip apsigyvenome mokyklos salėje. Spėkite, kas aš?

Adomas Rukšnaitis, 5a klasė

Septintokai kviečia keliauti

Įspūdžiai iš Ilzenbergo dvaro

Šiaurės Lietuvos dvaras

Tai vienintelis Baltijos šalyse pilnai atkurtas, ūkininkaujantis dvaras.

Augalai čia tręšiami natūraliomis trąšomis, galvijai ir paukščiai šeriami pašaru, užaugintu ūkyje.

Šis dvaras yra Rokiškio rajone, prie Latvijos sienos, tarp Ilgio ir Apvaliojo ežerų.

Dvaro apylinkėse yra Onušio dvaro griuvėsiai, Alksnių piliakalnis, kiek toliau – Tyzenhauzų dvaras Rokiškyje.

Dvarą supa žmogaus rankos beveik nepalietas parkas.

Šalia parko puikuoja Meilės sala, į kurią veda medinis tiltelis.

Netoliese yra apie 1 ha ploto kukurūzų labirintas.

Ilzenbergo dvaro istorija

Ilzenbergo dvaras buvo įkurtas XVI a. bajorų fon Kersbrockų giminės šalia kaimo, kurį taip pat imta vadinti Ilzenbergu.

Tikėtina kad pavadinimas Ilzenbergas yra kilęs iš ežero pavadinimo. Ežeras dabar vadinamas Ilgio ežeru, tada vadinosi „Ilsen“.

Dabartiniai rūmai pastatyti XIX a.

Parke pamatėme didingą, beveik dvaro bendraamžį ažuolą ir didžiausią pasaulyje bulvės skulptūrą.

Dvaro teritorija skirstoma į zonas:
Rūmai, svirnas ir sodo estrada.

10 ha parkas kartu su sodu ir tvenkiniais.

Ūkinė zona: gyvulininkystė, paukštininkystė, daržininkystė.

Įspūdinga edukacija

Interaktyvios edukacijos metu ieškojome slaptų kodų. Mes gavome parko teritorijos žemėlapius, kurių pagalba per laiką turėjome rasti objektus su prie jų paslėptomis užduotimis.

Kryžiažodį išspręsti padėjo informacinės lentelės ir girdėtas gido pasakojimas. Surinkę teisingus atsakymus, QR kodo bei mobiliosios programėlės pagalba, sužinojome raktažodį. Atlikta užduotį vainikavo švediškos patrankos šūvis.

